13) Piiska punane pörsas
Wolletas wana seale:
„ Lähme soole jankimoie
„ Wäikuse wõhkremoie,
„ Waarikuse wooremoie;
„ Kudas odral oldenekse
„ Koeros kõrrel kõiolenekse
„ Nõu päiola müöletsekse!"—
Tuli turjolkoss julane,
Löi nii kanolist kimka-kombol.

14) Ootan Saomi Soosaomaalta,
Saomi hoisost Hoovjumaalta,
Wõtam' naine Nõmmamaalta,
Mies ise Hüü maalta.
Saomi müstab Soosa kuke,
Saomi hoisost Hoovja kuke;
Naine müstab Nõmma kuke,
Mies ise Hüü kuke.

1 Sõdalast põrgus ja taevas. (Rahwa jutt.)

Üks wanal lahti lastud sõdalast tuli linnast koju. Mehike=ne oli küll oma rahe-nõudmise õnne eeisamad, ainult wiis=leistkümmend kopikat oli juhtumisi weel kati murkes alles jäenud. Sõdalast jammub siiapaiga mõtles, et ei tea nüüs mitte kadus pääle hakkata. Raha on nüüdsel=päewil kümmend kopikat, aega kangelase ulatab? Teenistust ei ole ka kusagil teada! Mees jääb kurwaks ja hakkab ennaks nutma...

Nõnda edasi jammudes näeb ta tee ääres sõnoli istu=wat ja laulwat. Sõdalast lähab=wagusasti mööda minna, aga ei saa, et sõnajaga ilusasti laulab, jääb ta seisma ja hakkab sõnali laulu kuulama. Sõnali laul on nii õrrätüü ja wõimutaw, et sõdalast laulu lõbi läeb unust saab, raha wõtmise wõlja wõtab ja sõnalile wiis kopikat pihku pistab. Sõdalast tuh seda küll raske sõdamaja; ta annaks wähem – aga ei mis teha, raha on käis wiis kopikalistes tükkides! Ametiga aga peab ta sõnalile oma anoli andma, sõna ei jää muidu rahule.—

Sõnajaga wõtab anni waeta, tõmab ja õnnistab sõdalast ning see hakkab jälle edasi minema.

Lähab, lähab ja mõtlet jälle: „Noh, nüüd anolsin wiis kopikat ära, ja ainult weel kümme järele! Wend ja wenna naine on